

Dragi tineri frumoși, dragă viitor al țării mele,

La momentul la care scriu această ultimă scrisoare, mai suntem în viață puțin peste 2000 de veterani de război.

Noi, pe când eram tineri ca voi, am plecat, fără să știm pentru cât timp și fără să stăm pe gânduri, acolo unde țara a tremurat.

Nu ne-am întors cu toții acasă, însă cei care am trăit să vedem finalul războiului am fost datori să povestim despre sacrificiul camarazilor noștri căzuți pe front, cu fotografiile celor dragi în buzunarul de la piept. Așa cum am putut, ne-am căutat putere să re trăim momentele de pe front și să povestim tuturor celor care au vrut să ne asculte. Consider că am făcut tot ce a ținut de noi și toate paginile de istorie vor consemna că România este o țară cu oameni bravi.

În război, comunicam cu cei de acasă doar prin scrisori. Așa mai aflam despre familii și cunoscuți, iar noi le povesteam că suntem bine, ca să nu își facă griji. Parcă făcusem cu toții un pact tacit să nu povestim despre mizeria din tranșee, șobolanii, păduchii, bolile și foametea în care luptam. Știam că și cei de acasă duceau vremuri grele. Am fost uniți, noi românii, și ne-am îmbărbătat unul pe celălalt.

Scrisorile noastre ajungeau târziu, după câteva săptămâni, sau uneori se pierdeau pe drum. Însă, unele scrisori au fost păstrate până în ziua de azi și vor rămâne mărturie a unor vremuri grele prin care România a trecut pentru a ajunge o țară frumoasă cum este astăzi. M-aș bucura să știu că această scrisoare udată cu lacrimi ajunge la voi. Și că veți găsi, poate, o metodă să ne scrieți și voi.

Căci, dragi tineri, noi ne stingem unul câte unul și bătrânețea va câștiga această ultimă bătălie. Dar vom trăi prin voi, dacă povestiți copiilor despre noi în școli, dacă puneți o floare la morminte, dacă, din când în când, în agitația zilelor de azi, împărtășiți cu ai voștri frânturi despre bunicii și străbunicii ce au slujit pe front.